

поета от ранните му години се поражда все от наличието на стена, която трябва апокалиптично да рухне. У ранния Яворов обаче *стената* е възприемана не само като изначално положена бариера пред непознатото и тайнствено битие, но и като конституентен знак на личното убежище (в „Неприятел“ нейният синоним е *крепост*, употребен по-късно и в „Смъртта“ (1905), а в „Notata“ IV *адският дух*, безпрепятствено нахлуващ в съкровения свят на Аза, *чъртае* именно *по стените*). *Стените* в „Нощ“ са образ с двойко значение: едновременно укриват и обзидат Аза (амбивалентност, съхранена и манифестно декларирана в „Ледена стена“). Що се отнася до конкретната етимология на *стената* в поемата „Нощ“, налага се да припомним цитираните вече стихове от черновия вариант на текста: „Продумай каменна стена! Стресни безмълвието, / в тая убийствена самотност...“ Яворов обаче скоро открива далеч по-ефектния (и най-важното, неизпробван до момента) образ на *камината* и избягва повторението на образа-мотив от стихотворението „Пред тъмничний зид“: „какъв ли речник ти пред нази, / със думи нови би открил?“ *Оголените стени* също почти апокалиптично рухват във финала на „Нощ“, но това видение е само проекция на болното съзнание, бленуващо по освобождение от своя собствен затвор. И въпреки силно избликналия патос в Яворовата поезия по „рухване“ и „рушене“ на *стени*, *стеноватостта* на битието се превръща в доминантен мотив на това творчество, едва ли не в категория на Яворовия лирически свят. Подобно трайно впечатление обаче не отговаря на реалностите в тази поезия. Всъщност, като гещалт и основна визия *стената* доминира само в отявлено декадентския цикъл „Среднощни видения“ (1906). Тук *стената* достига удивителна компактност и висока символичност – след 1907 г. бавно, ала сигурно *прозорецът* ще измести *стената*, максимално опрозрачностила се („сребровъздушните стени на кръгозора“ – „В часа на синята мъгла“). В „Среднощни видения“ *стената* израства до надреден, глобален символ,